

Casey McQuiston

DE NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR VAN
ROOD, WIT & KONINGSBLAUW

DE

LAATSTE

*Een onverwachte
ontmoeting ontspoor
haar hele leven*

HALTE

De laatste halte

Eerder verscheen van Casey McQuiston bij Zomer & Keuning

Rood, wit & koningsblauw

Casey McQuiston

De laatste halte

Vertaling Erica Disco

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542585
ISBN e-book 9789020542592
ISBN audiobook 9789020542608
NUR 285/340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2021 Casey McQuiston
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *One Last Stop* door St. Martin's Griffin, een imprint van St. Martin's Publishing Group, New York

Vertaling Erica Disco, Vertaalvaardig
Omslagillustratie Monique Aimee
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.caseymcquiston.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor queergemeenschappen uit het ver-
leden, het heden en de toekomst

En voor Lee en Essie, wier liefde met geen mo-
gelijkheid op één bladzijde past

Hoofdstuk 1

Op een vuilnisbak geplakt bij het Popeyes Louisiana Kitchen-filiaal op de hoek van Parkside Avenue en Flatbush Avenue:

*GEZOCHT: JONGE, ALLEENSTAANDE HUISGENOOT VOOR FLAT MET 3
SLPKMRS, 6E ETAGE, \$700,-/MND. QUEER- EN TRANSVRIENDELIJK, NIET
BANG VOOR VUUR OF HONDEN. GEEN WEEGSCHAAL ALS STERRENBEELD,
DIE HEBBEN WE AL. VRAAG NAAR NIKO.*

‘Mag ik je aanraken?’

Dat is het eerste wat de getatoeëerde kerel zegt als August zich op het versleten middelste kussen van de bruine leren bank laat zakken. Het is een versleten afdankertje dat overal lijkt op te duiken in de viereuhalf jaar dat ze nu studeert. Het soort bank waar je ’s nachts op blijft slapen, waarop je in de studieboeken duikt, of waar je op zit als je op een feestje van cola zonder prik zit te nippen en met niemand praat. Zo’n bank die eigenlijk bij het grofvuil hoort maar die iedereen als twintiger heeft gehad.

De rest van het meubilair is er al net zo belabberd aan toe: het past niet bij elkaar en is duidelijk afkomstig uit kringloopwinkels of langs de straatkant weggehaald. Maar als Tattooakerel – volgens de flyer heet hij Niko – tegenover haar gaat zitten, doet hij dat in een verbijsterend chique Eames-fauteuil.

Zo’n soort flat is het: een mix van vertrouwd en heel erg niet

vertrouwd. Klein en bekrompen, met agressieve tinten groen en geel op de muren. Bijna op elk oppervlak staan hangplanten. Hun spichtige armen reiken over de planken, het ruikt er vaag naar aarde. De ramen lijken op de dicht geschilderde vensters van oude appartementen in New Orleans, maar gaan voor de helft schuil achter tekeningen op papier, waar het middaglicht gedempt en wasachtig doorheen valt.

In de hoek staat een anderhalf meter hoog beeld van Judy Garland, gemaakt van fietsonderdelen en marshmallows in de vorm van kuikentjes. Je zou Judy er nooit in herkennen, ware het niet dat er een bordje aan hangt met de tekst: HALLO, IK BEN JUDY GARLAND.

Niko kijkt haar aan, met uitgestoken hand, wazig door de damp van zijn thee. Hij ziet eruit als iemand uit *Grease*. Zijn donkere kleding steekt af tegen zijn lichtbruine huid en zelfverzekerde kaaklijn en aan een van zijn oorlelletjes bungelt een kristal. Zijn armen zitten vol tatoeages, die helemaal tot aan zijn keel doorlopen, net boven de kraag van zijn dichtgeknoopte overhemd. Zijn stem is een beetje schor, alsof hij net verkouden is geweest, en uit een van zijn mondhoeken steekt een tandenstoker.

Kortom, het mag allemaal wel wat minder Danny Zuko.

‘Sorry, eh...’ Met stomheid geslagen staart August hem aan. ‘Wat?’

‘Niet op een rare manier,’ zegt hij. Op de rug van zijn hand is een ouijabord getatoeëerd. Op zijn knokkels staat FULL MOON. Goeie genade. ‘Ik wil gewoon je energie voelen. Soms helpt lichamelijk contact daarbij.’

‘Hoezo, ben je dan...’

‘Een medium, ja,’ zegt hij nuchter. Als hij breed en ontwapenend grijnst, rolt de tandenstoker langs het rijtje witte tanden. ‘Zo zou je het kunnen noemen. Of je kunt zeggen dat ik helderziend ben, een gave heb, een heks ben, of wat dan ook.’

Jezus. Natuurlijk. Een kamer in Brooklyn voor maar 700 dollar

per maand, dan moet er wel een addertje onder het gras zitten. In dit geval marshmallow-Judy en een Springsteen-lookalike die haar waarschijnlijk elk moment kan vertellen dat haar aura binnenstebuiten en achterstevoren zit, alsof het een goedkope panty is.

Maar ze kan nergens anders heen, en op de begane grond zit er een Popeyes. August Landry mag dan geen vertrouwen hebben in de mensheid, op gefrituurde kip kun je altijd bouwen.

Dus laat ze Niko haar hand aanraken.

‘Fris,’ zegt hij neutraal, alsof hij zijn hoofd uit het raam heeft gestoken om te voelen wat voor weer het is. Met twee vingers tikt hij op haar knokkels, daarna leunt hij achterover. ‘O. O, wauw, oké. Dat is interessant.’

August knippert met haar ogen. ‘Wat?’

Hij haalt de tandenstoker uit zijn mond en legt die op de hutkoffer tussen hen in, naast een schaaltje kauwgomballen. Zijn gezicht is betrokken. ‘Hou je van lelies? Ja, ik zal lelies in huis halen op de dag dat je hier intrekt. Komt donderdag uit? Myla heeft nog even nodig om haar spullen weg te halen. Ze heeft een hoop botten.’

‘Ik... Wat? In haar lichaam, bedoel je?’

‘Nee, kikkerbotten. Piepklein. Moeilijk op te pakken. Daar heb je een pincet voor nodig.’ Dan lijkt hij te merken dat ze hem bevreemd aankijkt. ‘Ze is beeldhouwer. Die botten zijn voor een van haar werken bedoeld. Jij krijgt haar oude kamer. Maak je maar geen zorgen, ik zal wel wat salie branden.’

‘O, ik maak me geen zorgen om... kikkergeesten?’ Of zou ze dat wel moeten doen? Misschien is die Myla wel een ritualistische kikkermoordenaar.

‘Hou eens op over kikkergeesten, Niko.’ Een knap zwart meisje met een vriendelijk rond gezicht en ellenlange wimpers steekt haar hoofd door de deuropening, met een veiligheidsbril in haar donkere krullen geduwd. Als ze August ziet, glimlacht ze. ‘Hoi, ik ben Myla.’

‘August.’

‘We hebben de goeie te pakken,’ zegt Niko. ‘Ze houdt van lelies.’

August heeft er een hekel aan als mensen zoals hij zulke dingen doen. Het per ongeluk goed raden. Ze houdt inderdaad van lelies. Ze kan een hele Wikipedia-pagina in haar hoofd oproepen: *lilium candidum*. Kan 60 tot 180 centimeter worden. Ze heeft de bloem uitgebreid bestudeerd vanaf de vensterbank van haar moeders flat met twee slaapkamers.

Dat kan Niko echter niet weten – hij wéét het ook niet. Net als bij de handlezers onder de parasols op Jackson Square, thuis in New Orleans, houdt ze haar adem in en walst er gewoon overheen. ‘Was dat het? Krijg ik de kamer? Je hebt me niet eens vragen gesteld.’

Hij ondersteunt zijn hoofd met zijn hand. ‘Hoe laat ben je geboren?’

‘Ik... Geen idee.’ Dan denkt ze terug aan de flyer en voegt eraan toe: ‘Volgens mij is mijn sterrenbeeld Maagd, mocht dat iets uitmaken.’

‘O ja, absoluut een Maagd.’

Ze slaagt erin haar gezicht in de plooi te houden. ‘Ben je... medium van beroep? Betalen mensen je ervoor?’

‘Hij doet het parttime.’ Myla komt verrassend elegant voor iemand met een lasbrander in haar hand de kamer binnen en ploft op de stoel naast hem neer. De homp roze kauwgom in haar mond verklaart het schaalpje met kauwgomballen. ‘De rest van de tijd is hij een waardeloze bartender.’

‘Dat valt wel mee.’

‘Echt niet.’ Ze drukt een kus op zijn wang en fluistert overdreven hard: ‘Hij dacht dat een paloma een soort tumor was.’

Terwijl zij zitten te kibbelen over Niko’s kunsten achter de bar, pikt August een kauwgombal en laat die vallen om een theorie over de vloer te testen. Zoals ze al verwacht had, rolt hij door de keuken de hal in. Dan schraapt ze haar keel. ‘Dus jullie zijn...’

‘Een stel, ja,’ zegt Myla. ‘Sinds vier jaar. Het was fijn om ieder een eigen kamer te hebben, maar financieel gezien staan we er allebei niet zo florissant voor, dus trek ik nu bij hem in.’

‘En de derde huisgenoot is?’

‘Wes. Zijn kamer bevindt zich aan het uiteinde van de gang. Hij is nogal een nachtbraker.’

‘Die zijn van hem.’ Niko wijst naar de tekeningen voor de ramen. ‘Hij is tatoeëerder.’

‘Oké,’ zegt August. ‘Dus de huur is in totaal 2800 dollar? 700 dollar per persoon?’

‘Yep.’

‘In de flyer stond ook nog iets over... vuur?’

Myla houdt haar lasbrander omhoog. ‘Gecontroleerd vuur.’

‘En honden?’

‘Wes heeft er een,’ zegt Niko. ‘Een poedeltje dat Noodles heet.’

‘Noodles de poedel?’

‘Hij houdt hetzelfde slaapritme aan als Wes, dus hij spookt ’s nachts vaak rond.’

‘Moet ik verder nog iets weten?’

Myla en Niko kijken elkaar aan.

‘Nou, de koelkast maakt drie keer per dag een kabaal alsof een skelet een zak kwartjes probeert op te eten, maar dat zal vast wel loslopen,’ zegt Niko.

‘Een van de laminaattegels in de keuken zit niet meer vast, dus die schoppen we allemaal maar zo’n beetje de keuken door,’ valt Myla hem bij.

‘De kerel aan de overkant van de gang is een dragqueen en soms repeteert hij midden in de nacht, dus als je Patti LaBelle hoort, weet je waar het vandaan komt.’

‘Het duurt twintig minuten voordat de boiler warm is, maar tien minuten als je lief bent.’

‘Het spookt hier niet, maar het spookt ook níét niet.’

Myla blaast een kauwgombel. ‘Dat was het.’

‘Oké.’ August slikt en overdenkt haar opties. Als ze Niko zijn vingers in de zak van Myla’s met verf besmeurde overall ziet steken, vraagt ze zich af wat hij zag toen hij haar hand aanraakte. Of wat hij dacht te zien. Of wat hij voorwendde te zien.

Wil ze wel bij een stel intrekken? Een stel waarvan de ene helft een nepmedium is dat eruitziet alsof hij de frontman van een Arctic Monkeys-coverband is, en de andere helft een brandstichter met een kamer vol dode kikkers?

Nee.

Maar het voorjaarssemester aan Brooklyn College begint over een week al, en ze kan haar studie niet combineren met de zoektocht naar een kamer én een baantje.

Voor een meisje dat een mes op zak heeft omdat ze graag op het ergste voorbereid is, heeft ze haar verhuizing niet bepaald goed voorbereid.

‘Oké?’ vraagt Myla. ‘Wat, oké?’

‘Oké,’ herhaalt August. ‘Ik doe het.’

Eigenlijk was het van het begin af aan al duidelijk dat August ja zou zeggen tegen deze kamer, want de flat waar ze is opgegroeid is kleiner en lelijker en staat vol met nog veel raardere dingen.

‘Het ziet er goed uit!’ zegt haar moeder via FaceTime, door de telefoon op de vensterbank.

‘Dat zeg je alleen omdat de vloeren van hout zijn en er niet van die vreselijke vloerbedekking ligt, zoals in onze flat in Idlewild.’

‘Die flat viel best mee!’ roept ze uit, verdiept in een doos met dossiers. Haar ronde bril glijdt van haar neus en ze duwt hem met een accentueerstift omhoog, zodat er een gele streep achterblijft. ‘We hebben er negen goede jaren gehad. En vloerbedekking kan heel veel verdoezelen.’

August slaat haar ogen ten hemel en schuift een doos door de

kamer. De flat in Idlewild was een bouwval met twee slaapkamers op een halfuur van New Orleans; in het soort in verval geraakte jarenzeventigbuitenvijk dat niet eens de charme of het karakter van een stadswoning had.

Ze ziet nog zo de vloerbedekking voor zich tussen het hinderparcours van torenhoge stapels oude tijdschriften en overvolle dozen met dossiers. *Fort Boyard 2000: de alleenstaande moedereditie*. De vloerbedekking had een onvergeeflijk vuilbeige kleur, net als de muren, voor zover die niet vol hingen met landkaarten, prikboards, uit telefoonboeken gescheurde bladzijdes en...

Kortom, het is hier zo slecht nog niet.

‘Heb je rechercheur Primeaux vandaag nog gesproken?’ vraagt August. Het is de eerste vrijdag van de maand, dus weet ze het antwoord al.

‘Ja, geen nieuws. Hij doet niet eens meer alsof hij de zaak nog gaat heropenen. Verdomd jammer.’

August schuift nog een doos naar een hoek, in de buurt van de radiator die de januarikou moet verdrijven. Nu ze dichterbij de vensterbank is, kan ze haar moeder beter zien. Het muisbruine haar dat ze allebei hebben valt pluizig voor haar gezicht. Ze heeft hetzelfde ronde gezicht met grote groene ogen als August, en net zulke hoekige handen, waarmee ze nu door de papieren bladert. Haar moeder ziet er afgepeigerd uit. Zoals altijd.

‘Wat een eikel,’ zegt August.

‘Zeg dat wel.’ Haar moeder knikt ernstig. ‘Hoe zijn je nieuwe huisgenoten?’

‘Prima. Ik bedoel, ze zijn een beetje raar. Een van hen beweert helderziend te zijn. Maar ik geloof niet dat het een stelletje moordenaars is, of zo.’

Haar moeder bromt wat, ze luistert maar half. ‘Denk om de regels. Nummer één—’

‘Wij tegen de rest.’

‘En nummer twee-’

‘Als ze je toch vermoorden, zorg dan dat hun DNA onder je vingernagels zit.’

‘Goed zo, meisje. Hoor eens, ik moet ophangen. Ik heb net een lading dossiers opengemaakt, daar ben ik het hele weekend wel mee zoet. Pas goed op jezelf, oké? En bel me morgen weer.’

Zodra ze hebben opgehangen, wordt het ondraaglijk stil in de kamer.

Als het leven van August een film zou zijn, zou de soundtrack uit de zachte geluiden van haar moeder bestaan. Het getik op haar toetsenbord, het zachte gemompel als ze naar een document zoekt. Zelfs toen August het opgaf om te helpen met de zaak, toen ze het huis uitging en het hoofdzakelijk nog door de telefoon had gehoord, was het geluid er constant geweest. Nu ze een paar duizend kilometer verderop zit, is het net alsof iemand er abrupt een eind aan heeft gemaakt.

August en haar moeder hebben veel met elkaar gemeen. Ze lenen altijd het maximale aantal boeken bij de bieb, zijn de eeuwige vrijgezel, houden van hete saus van het merk Crystal en zijn net een wandelende encyclopedie als het om het politiebeleid bij vermissingszaken in New Orleans gaat. Maar het grote verschil tussen August en haar moeder? Suzette Landry hamstert alsof er een kernoorlog op komst is, terwijl August bewust vrijwel geen bezittingen heeft.

Ze heeft vijf dozen. Maar liefst vijf kartonnen dozen, als bewijs dat ze al drieëntwintig jaar op deze aarde is. Ze leeft alsof ze op de vlucht is voor de fucking FBI. Doodnormaal.

De laatste doos schuift ze in een lege hoek, zodat ze niet op een kluitje staan.

In haar handtas, onder haar portemonnee, notitieblokken en reserveaccu voor haar telefoon, zit haar zakmes. Het handvat heeft de vorm van een vis en er zit een vervaagde sticker op in de vorm

van een hart. Die heeft ze erop geplakt toen ze zeven was – rond de tijd dat ze leerde met dat mes om te gaan. Nadat ze de dozen ermee heeft opengesneden, legt ze haar spullen op nette stapeltjes.

Bij de radiator: twee paar schoenen, drie paar sokken. Zes shirts, twee truien, drie spijkerbroeken, twee rokken. Een paar witte Vans – die zijn speciaal, ze heeft ze zichzelf vorig jaar cadeau gedaan, hyper van de adrenaline en de mozzarellasticks van het Applebee's-filiaal op het vliegveld, waar ze tegenover haar moeder uit de kast was gekomen.

Tegen de muur met de barst in het midden: het enige papieren boek dat ze bezit – een oude misdaadromen – naast haar tablet waar haar honderden andere boeken op staan. Misschien wel duizenden. Dat weet ze niet zeker. Ze raakt er gestrest van als ze erbij stilstaat dat ze zo veel van iets bezit.

In de hoek die vaag naar salie ruikt en misschien, heel vaag, naar honderd kikkers waarvan haar is verzekerd dat ze een natuurlijke dood zijn gestorven: een ingelijste foto van een oude wasserette aan Chartres Street, een Bic-aansteker en een kaars. Ze vouwt het mes in, legt het neer en hangt er in gedachten een bordje boven met **PERSOONLIJKE BEZITTINGEN**.

Net als ze haar luchtbed uitschudt, hoort ze iemand de voordeur opendoen, gevolgd door een krabbelend geluid, alsof iemand een enorme harige spin in de gang heeft losgelaten. Het ding botst tegen een muur op en daarna stormt er iets wat alleen maar als zo'n roetwezentje uit *Spirited Away* beschreven kan worden Augusts kamer in.

'Noodles!' Niko verschijnt in de deuropening. Er bungelt een hondelijk in zijn hand en zijn hoekige gezicht staat verontschuldigd.

'Ik dacht dat je zei dat hij alleen 's nachts rondspookte.'

Noodles is nu tussen haar sokken aan het snuffelen en gaat achter een schaduw aan, tot hij beseft dat er een nieuw iemand in huis is en zich op haar stort.

‘Dat is ook zo.’ Niko krimpt in elkaar. ‘Nou ja, soort van. Soms krijg ik medelijden met hem en neem ik hem overdag mee naar mijn werk in de winkel. We hadden zeker niets gezegd over zijn, eh...’ Noodles grijpt het moment aan om beide poten op Augusts schouders te zetten en te proberen zijn tong in haar mond te duwen. ‘... karakter.’

Myla duikt achter Niko op, met een skateboard onder haar arm. ‘O, je hebt inmiddels kennisgemaakt met Noodles, zie ik!’

‘Nou en of,’ zegt August. ‘Op intieme wijze.’

‘Heb je hulp nodig met de rest van je spullen?’

‘Nee, dit is alles.’

‘Is dit alles? Komt er niet meer?’

‘Nee.’

‘Dus, eh...’ Myla kijkt haar aan alsof het nu pas tot haar doordringt dat ze eigenlijk helemaal niets van haar wist voordat ze ermee akkoord ging dat ze haar groente bij die van hen in de koelkast zou leggen. Zo kijkt August ook vaak naar zichzelf in de spiegel. ‘Dus je hebt geen meubels.’

‘Ik ben nogal minimalistisch ingesteld,’ legt August uit. Als ze echt haar best zou doen, zou ze ook best van vijf naar vier dozen kunnen. Misschien een leuk projectje voor dit weekend.

‘Leek ik maar wat meer op jou. Niko gooit mijn garen nog eens uit het raam als ik lig te slapen.’ Myla glimlacht, gerustgesteld dat August niet in het getuigenbeschermingsprogramma zit. ‘Maar goed, we gaan pannenkoeken eten. Ga je mee?’

August wil nog liever zélf door Niko uit het raam gegooid worden dan dat ze een stapel pannenkoeken moet delen met mensen die ze amper kent. ‘Ik kan het me niet veroorloven om uit eten te gaan. Ik heb nog geen werk gevonden.’

‘Denk je dat we jou laten betalen? Dit is een welkomstdinertje.’

‘O,’ zegt August. Dat is... gul. Ergens in haar hoofd gaat een waarschuwinglampje branden. Haar handleiding voor het sluiten

van vriendschappen is een folder van twee bladzijden met daarin alleen de tekst: NIET DOEN.

‘We gaan naar Pancake Billy’s House of Pancakes,’ zegt Myla. ‘Dat is een begrip in Flatbush.’

‘Ze bestaan al sinds 1976,’ valt Niko haar bij.

August trekt één wenkbrauw op. ‘En in die vierenveertig jaar heeft niemand ooit een andere naam overwogen?’

‘Die maakt deel uit van de charme,’ zegt Myla. ‘Het is zo’n beetje onze vaste stek. Jij komt toch uit het zuiden? Dan vind je het er vast leuk. Heel eenvoudig.’

Ze blijven daar rondhangen en naar elkaar staren. Een pannenkoeken-impasse.

August wil het liefst veilig in haar avondse slaapkamer blijven, met Pop-Tarts als avondeten, en nergens aan hoeven denken. Maar dan kijkt ze naar Niko en beseft dat hij misschien wel deed alsof toen hij haar aanraakte, maar dat hij iets in haar zag. En dat is meer dan andere mensen de afgelopen tijd hebben gedaan.

Gadver.

‘Oké.’

Als ze opstaat, glimlacht Myla haar stralend toe.

Tien minuten later zit August in een hoekzitze bij Pancake Billy’s House of Pancakes, waar al het personeel Niko en Myla bij naam lijken te kennen. Hun ober is een zwarte man met een baard, een brede glimlach en een rood Pancake Billy’s-shirt met een vervaald naamplaatje waar WINFIELD op staat. Zonder ook maar te vragen wat Niko en Myla willen drinken, zet hij hun een kop koffie en een glas roze limonade voor.

August begrijpt wat ze bedoelden toen ze zeiden dat Pancake Billy’s hier een begrip was. Het heeft iets typisch New Yorks, net als een schilderij van Edward Hopper of het eetcafé uit *Seinfeld*, maar dan veel kleurrijker. Het restaurant zit op de hoek van een straat en heeft aan beide kanten grote ramen. Er staan formica tafeltjes

en rode banken van vinyl die geleidelijk naar de minder drukke gedeeltes van het restaurant worden verplaatst wanneer ze scheuren beginnen te vertonen. Een van de wanden wordt volledig in beslag genomen door een frisdrankbar, oude foto's en voorpagina's over de New York Mets.

Er hangt ook een typische geur, die August tot in het diepst van haar wezen voelt doordringen.

'Wes heeft ze van zijn vader gekregen,' legt Myla uit hoe de twee luxueuze leren Eames-fauteuils in hun flat zijn beland. 'Als cadeau-tje omdat hij aan de verwachtingen van zijn familie had voldaan, toen hij architectuur ging studeren aan het Pratt Institute.'

'Ik dacht dat hij tatoeëerder was?'

'Dat is hij ook,' zegt Niko. 'Hij is na één semester met zijn studie gestopt. Na een soort... Nou ja, zeg maar gerust een zenuwinzinking.'

'Hij heeft veertien uur in zijn ondergoed op de brandtrap gezeten. De brandweer moest eraan te pas komen,' vertelt Myla.

'Alleen omdat hij brand had gesticht,' corrigeert Niko haar.

'Jezus,' zegt August. 'Waar kennen jullie hem eigenlijk van?'

Myla stroopt een van Niko's mouwen op tot boven zijn elleboog, waardoor de opvallend sexy heilige maagd Maria op zijn onderarm zichtbaar wordt. 'Deze heeft hij gezet. Voor de helft van de prijs, omdat hij destijds nog stage liep.'

'Wauw.' August wriemelt nerveus aan de plakkerige menukaart, want haar handen jeuken om alles op te schrijven. Dat is haar minst charmante neiging wanneer ze nieuwe mensen leert kennen: aantekeningen maken. 'Van architectuur naar tatoeages. Dat is me de ommezwaai wel.'

'Geloof het of niet, tussendoor heeft hij nog een tijdje taarten gedecoreerd,' zegt Myla. 'Als hij een goede dag heeft, ruikt de hele flat als je thuiskomt naar vanille en heeft hij een dozijn cupcakes op het aanrecht achtergelaten voordat hij er weer vandoor is gegaan.'

‘Die relnicht is van alle markten thuis,’ merkt Niko op.

Myla lacht en wendt zich weer tot August. ‘Wat brengt jou eigenlijk naar New York?’

Wat een rotvraag. Hij is te veelomvattend. Wat bezielt een meisje uit een buitenwijk met een torenhoge studieschuld en de sociale vaardigheden van een bus Pringles om naar New York te verhuizen, zonder vrienden en zonder plan?

Eerlijk gezegd is het als je je hele leven al eenzaam bent heel erg verleidelijk om te verhuizen naar een stad die groot genoeg is om te kunnen verdwalen, waar het lijkt alsof je er zelf voor hebt gekozen om alleen te zijn.

‘Ik heb het altijd al eens willen proberen,’ zegt ze in plaats daarvan. ‘New York is... Ik weet het niet, ik heb al een paar andere steden uitprobeerde. Ik heb in New Orleans en Memphis gestudeerd, maar dat voelde... te klein, denk ik. Ik wilde iets groters. Dus heb ik me laten overplaatsen naar Brooklyn College.’

Niko kijkt haar onaangedaan aan, roerend in zijn koffie. Hoewel hij niet bedreigend op haar overkomt, vindt ze het toch niet prettig hoe hij naar haar kijkt, alsof hij alles van haar weet. ‘Je werd niet genoeg uitgedaagd. Je had behoefte aan een betere puzzel.’

August slaat haar armen over elkaar. ‘Dat... klopt wel zo’n beetje.’

Winfield komt hun eten brengen en Myla vraagt: ‘Hé, waar is Marty? Hij werkt toch altijd op dit tijdstip?’

‘Opgestapt.’ Winfield zet een schenkfles stroop op tafel.

‘Dat méén je niet.’

‘Terug naar Nebraska.’

‘Balen.’

‘Zeg dat wel.’

‘Dus...’ Myla leunt over haar bord. ‘...jullie hebben een vacature.’

‘Ja, hoezo? Weet je iemand?’

‘Ken je August al?’ Ze maakt een dramatisch gebaar naar haar nieuwe huisgenote, alsof ze een klinker is bij het Rad van Fortuin.

Als Winfield August aankijkt, verstart ze. Uit het flesje in haar hand blijft er hete saus op haar hash browns druppelen.

‘Heb je ervaring als serveerster?’

‘Ik..’

‘Jaren ervaring,’ bemoeit Myla zich ermee. ‘Ze is ervoor in de wieg gelegd.’

Winfield kijkt August vertwijfeld aan. ‘Je zult wel officieel moeten solliciteren. Lucie beslist.’ Met zijn kin geeft hij een rukje in de richting van de bar, waar een streng ogende jonge witte vrouw met onnatuurlijk rood haar en zware eyeliner boos naar de kassa staat te kijken. Als het de bedoeling is dat August haar om de tuin leidt, is de kans groot dat haar halsslagader wordt opengehaald met een acrylnagel.

‘Lucie is gek op me,’ zegt Myla.

‘Echt niet.’

‘Ze is net zo gek op mij als op iedereen.’

‘Dat voorspelt niet veel goeds.’

‘Zeg maar dat ik garant sta voor August.’

‘Nou, ik-’ begint August.

Myla trapt echter op haar voet om haar de mond te snoeren. Met die kisten van haar krijgt ze iedereen stil.

Het punt is dat August het gevoel heeft dat dit geen gewoon eetcafé is. Het heeft iets stralends en opgewekts, dat warm en uitnodigend tussen de doorzakkende zitjes en rondlopende obers door kringelt. Als er een hulpkelner voorbijkomt met een bak vol vuil serviesgoed, valt er een mok af. Winfield steekt blindelings zijn hand naar achteren en vangt de mok op.

Het heeft iets magisch.

En August doet niet aan magie.

‘Toe nou, Win,’ zegt Myla als hij de mok met een soepel gebaar terug in de bak zet. ‘Hoelang komen we hier nou al elke donderdagavond? Drie jaar? Ik zou nooit iemand aanraden die het niet kon waarmaken.’

Met een glimlach slaat hij zijn ogen ten hemel. ‘Ik zal een sollicitatieformulier pakken.’

‘Ik heb nog nooit als serveerster gewerkt,’ zegt August op de terugweg naar het appartement.

‘Dat komt wel goed. Niko, zeg eens dat het goedkomt.’

‘Mijn gave werkt niet op commando.’

‘Vorige week anders nog wel. Toen had ik zin in Thais, maar voelde jij dat basilicum slecht zou zijn voor onze energie...’

August luistert naar het geluid van hun stemmen en hun voetstappen op het trottoir. Het begint te schemeren en de stad is gehuld in een bruinoranje gloed die haar aan New Orleans doet denken en vertrouwd genoeg aanvoelt om haar te laten denken dat ze zich misschien... Dat ze zich hier heel misschien wel thuis zou kunnen voelen.

Bovenaan de trap doet Myla de deur van het slot, en ze trappen hun schoenen op één hoop uit.

Niko gebaart naar de gootsteen in de keuken en zegt: ‘Welkom thuis.’

Dan ziet August ze pas, onder de kraan: verse lelies in een pot. Thuis.

Nou ja, het is hun huis, niet het hare. Hún jeugdfoto’s hangen op de koelkast, hún geur van verf, roet en lavendel zit in de versleten tapijten, het is hún gewoonte om op donderdagavond pannenkoeken te gaan eten, en dat was allemaal al jaren zo voordat August zelfs maar in New York aankwam. Maar het is leuk om te zien. Een troostrijk stilleven om vanaf de andere kant van het vertrek naar te kijken.

Ze heeft al in zeker tien kamers gewoond, zonder ooit te leren hoe je van een huis een thuis maakt, hoe je het kunt vullen zoals Niko en Myla, of zelfs zoals Wes, met zijn tekeningen voor de ramen. Ze weet niet wat daar nu nog verandering in zou kunnen

brengen. Ze is al drieëntwintig jaar op doorreis, zonder ooit het gevoel te hebben dat ze ergens echt zou willen blijven.

Het is misschien een belachelijke gedachte, maar dit zou het wel eens kunnen zijn. Misschien krijgt ze dat gevoel door een nieuwe studierichting, misschien door een nieuwe baan. Misschien door een plek waar ze gewenst is.

Of misschien door een bepaald persoon. Al heeft ze geen idee wie dat zou kunnen zijn.

August ruikt naar pannenkoeken.

Die geur krijgt ze niet weg, hoe vaak ze ook doucht of hoeveel kwartjes ze ook bij de vierentwintiguurswasserette verspilt. Ze werkt nog maar een week bij Billy's, maar de vette hash browns zijn al op moleculair niveau met haar versmolten.

Vandaag komt ze zeker niet van de geur af; niet na een nachtdienst waarna ze amper genoeg tijd heeft gehad om de trap op te lopen, een schoon shirt aan te trekken, dat in haar rok te stoppen en weer naar beneden te gaan. Zelfs haar jas ruikt naar bacon. Ze is de vleesgeworden natte droom van langeafstandschauffeurs en stoners met een nachtelijke vreetkick, een mengeling van pannenkoeken en worstjes in de wind. Maar in elk geval heeft ze een grote beker koffie kunnen meepikken.

Haar eerste collegedag. De eerste dag op een nieuwe universiteit. De eerste dag van haar nieuwe studierichting.

Het is geen Engels (haar eerste hoofdvak), of geschiedenis (haar tweede). Het is net zoiets als psychologie (haar derde bijvak), maar het komt vooral op hetzelfde neer als al het andere de afgelopen vierenhalf jaar: weer een geval van 'misschien wordt dit het'. Omdat ze net genoeg studiepunten en leningen bij elkaar heeft geschaapt, omdat ze niet zeker weet wat ze moet doen als ze niet tot aan haar dood van studie blijft switchen.

Sociologie dan maar.

Op maandagochtend beginnen de colleges om halfnegen, en ze heeft de reis al in haar hoofd zitten. Eerst de straat uit naar station Parkside Avenue, dan de Q-lijn richting Coney Island, uitstappen bij Avenue H, twee straten lopen. Ze ziet de opschriften op de borden al voor zich. Met mensen mag ze zich dan geen raad weten, ze is vast van plan deze stad te dwingen om vrienden met haar te worden.

Ze is zo geconcentreerd op de metrolijnen in haar hoofd dat ze de bevroren plas over het hoofd ziet.

De hak van haar schoen glijdt weg en ze valt op haar knieën. Haar kousen scheuren, één hand schraapt over het beton en de andere wordt samen met de beker koffie geplet onder haar borst. Het deksel springt eraf, waardoor de voorkant van haar shirt helemaal onder de koffie komt te zitten.

‘Alle Jezus,’ vloekt ze als haar rugzak over de stoep rolt. Hulpeeloos kijkt ze toe, terwijl een vrouw in een parka haar telefoon in de goot schopt.

En... nou ja. August huilt nooit.

Ze heeft niet gehuild toen ze wegging uit Belle Chasse, uit New Orleans of uit Memphis. Ze huilt niet als ze ruzie heeft met haar moeder, ze huilt niet als ze haar mist, en ook niet als ze haar niet mist. Sinds ze in New York is, heeft ze nog niet één keer gehuild. Maar nu zit ze onder het bloed en de hete koffie, heeft ze al twee nachten niet geslapen en kan ze in een omtrek van duizend kilometer niemand bedenken die daarmee zit. Haar keel begint scherp te prikken, en ze kan alleen maar denken: God, nee, alsjeblieft niet met al die mensen erbij.

Ze zou kunnen spijbelen. Zichzelf weer zes trappen op slepen, wegkruipen in haar tweepersoonsluchtbed en het morgen nog eens proberen. Dat zou ze kunnen doen. Maar ze is niet naar de andere kant van het land verhuisd om zich te laten tegenhouden door een geschaafde knie en een met koffie doorweekte beha. Haar moeder

zou zeggen dat ze zich niet zo moest aanstellen.

Dus slikt ze haar tranen weg. Raapt ze haar spullen bij elkaar. Hijst ze haar tas weer op haar schouders. Trekt ze haar jas strakker om zich heen.

Ze moet en zal die stomme metro halen.

Het station Parkside Avenue is bovengronds – grote rode pilaren, mozaïektegels, klimop tegen de bakstenen achtergevels van de flatgebouwen langs het spoor. August moet vier keer met haar OV-kaart swipen om door het poortje te komen. Ze vindt het juiste perron net wanneer de Q-lijn aan komt rijden, en ze wordt door een menigte van schouders en ellebogen meegesleept naar een coupé waar gelukkig nog een paar plaatsen vrij zijn. Ze laat zich op een van de stoelen vallen.

Oké.

De komende tien minuten weet ze precies waar ze is en waar ze naartoe gaat. Ze hoeft alleen maar te blijven zitten en zich ernaartoe te laten brengen.

Sissend laat ze haar adem ontsnappen, en ze ademt weer langzaam in door haar neus.

Jeetje, wat stinkt het hier.

Ze wil niet huilen, ze gáát niet huilen, maar dan wordt de felle verlichting geblokkeerd door een schaduw, door de statische warmte van iemand die boven haar uit torent en haar zowel fysiek als qua aandacht insluit.

Het laatste wat ze nu kan gebruiken is lastiggevallen worden door de een of andere viezerik. Misschien laat hij haar wel met rust als ze begint te huilen, als ze een zenuwinzinking krijgt van het kaliber van Wes die er de brui aan gaf op het Pratt Institute. Door haar jas heen tast ze naar haar zakmes.

Dan kijkt ze op, in de verwachting een onverzorgde man te zien die bij de lange benen en gescheurde spijkerbroek voor haar hoort, maar in plaats daarvan...

In plaats daarvan...

... blijkt Langbeen een meisje te zijn.

Van Augusts leeftijd, misschien iets ouder. Een en al indrukwekkende jukbeenderen, kaken en goudbruine huid. Haar zwarte haar is kort en zwierig uit haar gezicht gekamd. Ze kijkt August met één opgetrokken wenkbrauw aan. Haar witte T-shirt is in de gescheurde spijkerbroek gestopt en er hangt een afgedragen zwart leren jack om haar schouders dat eruitziet alsof ze ermee vergroeid is. Haar grijns doet denken aan het begin van een heel lang verhaal dat August onder het genot van een paar drankjes uit de doeken zou kunnen doen, als ze tenminste vrienden had.

‘Jeetje,’ zegt het meisje met een gebaar naar Augusts shirt, waar de koffie helemaal is ingetrokken en uitgewaaierd. Dat is wel de laatste reden waarom August zou willen dat dit meisje naar haar borsten keek.

Het knapste meisje dat ze ooit heeft gezien, heeft zojuist één blik op haar geworpen en ‘jeetje’ gezegd. Dat doet het ’m. Dit wordt de dag dat ze eindelijk gaat huilen.

Voordat August kan bedenken wat ze moet zeggen, zwaait het meisje haar rugzak naar voren. Een beetje dommig kijkt August toe, terwijl ze een rode sjaal tevoorschijn haalt en een pakje kauwgom en een koptelefoon die er vintage uitziet omlaag propt.

Niet te geloven dat ze het knapste meisje dat ze ooit heeft gezien aanzag voor een viezerik in de metro. Niet te geloven dat deze lange, jongensachtige engel haar heeft zien huilen boven haar koffietieten.

‘Hier.’ Het meisje geeft haar de sjaal. ‘Zo te zien heb je een belangrijke afspraak, dus...’ Ze gebaart vaag naar haar hals. ‘Hou maar.’

August knippert met haar ogen naar het meisje dat eruitziet als de gitarist van een meidenpunkband genaamd ‘Tijd om August een rolberoerte te bezorgen.’ ‘Je... O, nee, dat kan ik niet aannemen.’

Het meisje haalt haar schouders op. ‘Ik haal wel een andere.’

‘Maar het is koud.’

‘Ach...’ Haar grijns krijgt iets onpeilbaars, er verschijnt een kuiltje naast een van haar mondhoeken. Daar zou August wel in willen verdrinken. ‘Ik kom toch niet vaak buiten.’

August blijft haar aangapen.

‘Hoor eens,’ zegt de metro-engel, ‘je kunt hem aannemen, of ik kan hem op de zitting naast je leggen, zodat hij met de metro vergroeit.’ Haar stralende ogen zijn plagerig, warm en eindeloos bruin.

August weet niet hoe ze haar iets zou kunnen weigeren. De sjaal is zacht en losjes gebreid en als ze er met haar vingertoppen langs strijkt, schrikt ze omdat ze een schokje krijgt.

Het meisje lacht zacht. ‘Heeft er wel eens iemand tegen je gezegd dat je naar pannenkoeken ruikt?’

De metro rijdt een tunnel in, schudt op de rails, en het meisje slaakt een kreetje en steekt haar hand uit naar de reling boven Augusts hoofd. August vangt nog een glimp op van haar ietwat scheve kaak en een stukje huid waar haar shirt uit haar broeksband piept, voordat de felle verlichting flikkert en uitgaat.

Het blijft maar een seconde of twee donker. Maar als de lichten weer aangaan, is het meisje weg.

Wat gebeurt er als het onmogelijke plotseling mogelijk wordt?

De cynische August verhuist naar New York City. Ze gelooft niet in magie, het lot en al helemaal niet in de overdreven liefde uit de Hollywoodfilms. Haar baan bij een pannenkoekenrestaurant, haar vreemde huisgenoten en de saaie dagelijkse reis met de metro brengen daar ook geen verandering in. Maar dan ontmoet ze in de metro de mysterieuze, charmante, stoere en geweldige Jane, die haar weet op te vrolijken en al snel wordt Augusts metro crush het hoogtepunt van haar dag. Er is alleen een groot probleem: Jane ziet er niet alleen uit als een punkrocker uit de jaren '70, dat is ze ook. Ze zit letterlijk vast in de tijd en in de metro. August wil Jane helpen, maar dan moet ze leren geloven in het onmogelijke.

De laatste halte is een magische, sexy en hartverwarmende romcom die laat zien hoe de liefde je hele leven kan omgooien en nooit aan grenzen of tijd gebonden is.

Casey McQuiston is de *New York Times*-bestsellerauteur van **Rood, wit & koningsblauw**, haar debuutroman. Dit boek was wereldwijd een gigantisch succes en stond meerdere weken op nummer 1 in de bestsellerlijsten. Ze schrijft het liefst over personages die verrast worden door de liefde en hoe ze alle obstakels op hun pad weten te overwinnen – net als August en Jane.

‘Geweldige personages, coming-of-age thematiek en veel momenten waar je hardop om moet lachen – deze tijdreis-romcom is absoluut genieten.’

– Publishers Weekly

ISBN 978 90 2054258 5 NUR 285/340

9 789020 542585

www.zomerenkeuning.nl

Z&K